

ПРОФЕСОР ДОКТОР СТАНЬО ГЕОРГИЕВ НА 65 ГОДИНИ

Шейсет и пет годишнината на проф. д-р Ст. Георгиев е добър повод да го поздравим, но и да изкажем съжалението си, че по силата на сегашните ни писани закони той е вече между пенсионираниите. Творческият път на юбиларя е тясно свързан с трийсетгодишното активно и плодотворно присъствие на Великотърновския университет в системата на висшите ни учебни заведения и в националната ни наука.

Проф. д-р Ст. Георгиев е между първите няколко преподаватели, прекрачили прага на университета през 1963 г. (тогава Висш педагогически институт), които със своята вяра, инициативност и всеотдайност успяха да разпалят тлеещата от векове искра на българщината на историческия хълм Света гора. Азбуката на научното дирене той беше усвоил вече през първите десет учителски години, прекарани в Априловската гимназия в Габрово. Затова постъпването му в университета е последвано от бързо научно развитие — защита на кандидатска дисертация през 1971 г. на тема "Безглаголните именни изречения в съвременния български език" и на докторска през 1977 г. на тема "Система на наречието в българския книжовен език". През 1972 г. е избран за доцент, а през 1982 г. — за професор по съвременен български език.

В своята трийсетгодишна практика като университетски преподавател той израства не само като добър педагог и научен работник, но и като активна личност със силно развито чувство за отговорност към обществените и към служебните си задължения. Не случайно са му поверявани такива отговорни административни длъжности като ръководител на Катедрата по съвременен български език, зам.-декан на Филологическия факултет (1970 — 1977), декан на Филологическия факултет (1981 — 1983), зам.-ректор по научната работа (1971 — 1976) и ректор на университета (1984 — 1987).

Професор д-р Ст. Георгиев е един от най-продуктивните наши езиковеди с определен принос в развитието на националната ни наука. Той е от ония учени, които не са израсли под крилото на видни личности, нито чрез дългосрочни специализации в чужбина. Негови учители са много известни български и чуждестранни езиковеди, но особена признателност храни към професорите Константин Попов и Стоян Стоянов, на които посвещава най-зрелите си трудове. И все пак това, на което е разчитал през целия свой съзнателен живот, е системният самостоятелен труд. Ученият е верен на своя девиз: "Науката иска жертви". Но

най-важното за него е, че тези "жертви" са голямото му удовлетворение и за тях не се търси друга отплата.

Научното дело на проф. д-р Ст. Георгиев е многостранно. Той няма склонност към дребнотемиято, а към малко проучените и дискуссионни проблеми, за чието решение винаги търси най-новите съвременни методи. Най-значими са изследванията му в областта на морфологията, синтаксиса, лексикологията, стилистиката и семасиологията на българския език. Многото на брой статии и студии, които е невъзможно да споменем тук, се обединяват около важни за езиковедската ни наука теми като словосъчетанията в съвременния български език, структура на сложното съставно изречение, надфразовите единства, категорията определеност / неопределеност на имената и др. Но в творческия път на изследвача има няколко монографични изследвания, които се нареждат между най-добрите постижения на съвременното ни езикознание. В хронологичен ред на първо място стои "Пенчо Славейков (най-хубавото от творчеството му)" (1966). Следват: "Морфология на съвременния български книжовен език (неизменяеми думи)" (1978, 1983), "Език и стил на Йордан Йовков" (1979), "Наречието в стиловете на българския книжовен език" (1981) и др. Проф. Георгиев взема участие в написването на Академическата граматика на българския език, т. 3, Синтаксис (1983). В съавторство с проф. Р. Русинов издава университетски учебник по лексикология на българския език, претърпял вече две издания.

Своята творческа зрялост изследвачът показва в излезлите през последните години две самостоятелни книги: "Българска морфология" (1991 и 1993) и "Българска семасиология" (1993). Те са плод на дълги наблюдения и проучвания, съдържат смели научни идеи и нови оригинални решения на изследваните проблеми.

Представата и оценките ни за проф. д-р Ст. Георгиев ще останат непълни и неточни, ако отминем една много съществена негова черта. Като човек и колега, като приятел той е безкористен и всеотдаен. Вярата му в доброто начало у човека е толкова силна, че винаги му помага да прости дори несправедливи упреци и обвинения. Твърде осезателно и непосредствено е въздействието, което проф. Георгиев е оставил и продължава да оставя върху по-младото поколение научни работници, преподаватели и студенти — чрез насочване към актуалните проблеми на науката за езика и нейните ценности, чрез съвети и оценки, чрез специално организирани методологически семинари.

Да пожелаем на нашия юбиляр здраве и още дълги години творческа младост!

Йорданка Маринова